

Aarnen ja Ailin marjamatka

Kirj. Selma Anttila.

— "Hei, Aili! Mennään nyt tänään katsomaan tuonne mäen laitaan, josko siellä jo mansikat ovat täysin valmistuneita," huudahti seitsenvuotias poikainen samanikäiselle työlle, nähdessään tytön juoksevan vähän matkan päässä nurmikolla.

— "Kyllä tulen," vastasi Aili, "kunhan juoksen sanomassa äidilleni," ja hän mennä pyyhälsi kotiaan, toisen jäädessä odottamaan. Hetken kuluttua olivat molemmat lapset matkalla mäen rinteelle, jossa he usein ennenkin, muina kesinä, olivat käyneet.

"Voi, miten kaunista täällä onkaan kaikki!" huudahti Aili. "Katsohan Aarne, miten kauniita kukkia tuossakin. Noita viemme äideillemme. Eikö sinunkin äitisi pidä paljon kukista?" — "Kyllä," vastasi Aarne, "aina on äidilläni tuore kukkamaljakkopöydällä ja minä pidän huolen, että ne ovat aina uusia."

Tehdessään näitä huomioita luonnon kauneudesta, olivat he saapuneet paikalle, jonne aikoiivatkin ja oikein heidät valtasi iloinen hämmästyks, kun koko paikka aivan punotti suurista kauniista mansikoista. Pian oli pienten marjalaisten astiat täynnä ja iloisina aikoiivat he palata kotiaan, viedäkseen äideilleen marjoja ja kukkia.

Vaan samassa saapui siihen korskeannäköinen, iso mies, huutaen lapsille: "Tästäkö olette marjat poimineet minun maaltani? Ettekö tiedä, että minä se olen, joka omistan maat ja myöskin marjat näillä seuduilla? Tyhjentäkää heti astianne tänne," liisäsi hän, ojentaan korin, johon lapset pelosta ja kauhasta väistien kaasivat äideillensä aikomat mansikat.

Itkien ja pettyin mielin he palasivat äitinsä luo, kertoen miten heille oli käynyt. Kummankin äiti lohdutti lastaan, koettaen selittää, mikä on syynä, että luonnon kasvattamat antimetkin kuuluvat vain harvoille. Kirkkaaksi kävi jälleen lasten silmät ja vakavasti lupasivat he liittyvänsä suureksi kasvettaamaan, siihen joukkoon, joka jo monimiljoonaisena on ruvennut vaatimaan oikeuksiaan.

Etkö sinäkin, pieni lukija, tahdo yhtyä tuohon samaan joukkoon, joka taistelee sinunkin puolestasi elämisen mahdollisuuksia sinullekin ja meille kaikille, jotka jo kylliksi kauvan olemme olleet sorrettuja ja alaslyötyjä.

LEIMASIMIA (Rubber Stamps) kaikista laadusta saa tilata Toverin Kirjakaupasta.

BELDEN, N. DAK.

Suuren vahingon kärsi toveri Lauri Wallin, joka asui lähellä Van Hookissa farmillaan. Syttyi navetta palamaan perjantai-ilta t. k. 11 p.; palo 21 päästä nautakarjaa ja 8 hevosta.

Minä olen koettanut pyytää villielukoita, mutta en ole saanut muuta kuin hajun.

Minä olen pyytänyt toisen talon poikain kanssa. He ovat saaneet, mutta minä en ole saanut mitään.

Toveruudella Arvo Husa.

SALT STE. MARIE, ONT.

Haloo Anna-täti.

Minä sain tämän Toverittaren lahjaksi. Minä mielelläni luen sitä, ja myöskin ensi kerran kirjoitan Toverittareen.

Minä olen yhdenoista vuoden vanha, ja minä olen neljännessä luokassa. Minulla on sisko ja veli, jotka myöskin käyvät koulua.

Siihri Mäki.

NORWOOD, MASS.

Tervehdän taas kaikkia Toverittaren pieniä ja suuria lukijoita.

Ihannelitolla oli vuosikokous 6 p. tammik. 1918, jossa valittiin uudet virkallijat tälle vuosineljännekselle. Samassa kokouksessa päätimme pyytää haalia alkupuolella helmikuuta ohjelmakokousta varten. Tässä tilaisuudessa tulevat Ihannelitton lapset suorittamaan kaiken ohjelman. Samana iltana myyvät Ihannelitton lapset kauniita punasia merkkejä, nikkelillä kappaleen. Näillä rahoilla ostamme lippukankaan, josta neulomme Ihannelitton kauniin lipun.

Osaston vuosikokouksessa myönnettiin haali Ihannelitton 10 p. helmik. 1918. Meillä ihannelittolaisilla on nyt kiire valmistaa ohjelma-numeroita sanottua tilaisuutta varten. Olen kuullut, että sinne tulee uusia, ennenkuulumattomia ohjelma-numeroita ja kuvaelmakin, uusi, tätä tilaisuutta varten tehty, puheita, runoja ja lauluja loppumattomiin. Minä toivon, että kaikki Norwoodin suomalaiset suunnitavat askeleensa haalia kahden sunnuntaina 10 p. helmik. Sisäänpiäsy on kaikille vapaa. Terve tuloa!

Meille valittiin uudet johtajat osaston vuosikokouksessa. Johtonka nimet ovat Lempi Tuomi ja Tyyne Mikko. Ailiina Aaltonen jäi edelleen. Meillä myös oli kaksi miestä viime vuonna, mutta ne erosivat Ihannelittonista. Minä puolestani toivoisin, että isätkin olisivat meidän mukana.

Tällä näytelmäseura esitti 19 p. tammik. näytöksen "Kapitalistin ansa," vihdessä näytöksessä. Kappale oli hyväisäläinen työväen näytelmä. Yleisö seurasi innityksellä kappaletta koko illan. Haali oli aivan täynnä yleisöä.

Minun viime kirjeestäni oli jäänyt nimi pois, että ei tietänyt mistä se oli lähetetty.

Toveruudella, Naima Aaltonen.

PALISADE, MINN.

Terve Toverittaren pienet lukijat, te oman luokan lapset. On niin hauska lukea kirjoituksianne Toverittaren Lastenosastosta. Se innosti minunkin taas kirjoittamaan.

Viime kirjeessäni oli tullut kaksi aikamoista virhettä. Ensinnä, että sain perunoita 50 bushella neljästä eekkerin alasta. Olsi pitänyt olla neljäosa eekkeristä, ja toinen virhe oli se, että me asummekin Missisippi-järven rannalla. Olsi pitänyt olla Missisippijoen rannalla.

Tällä koululla perustetaan koululasten liitto, jossa pitäisi operella kunnioittamaan isänmaata aina vain

enempi ja enempi. En minä kyllä liittoon yhdy. Koulussa pitää joka aamu laulaa Amerikan kansallislaulu "The Star-Spangled Banner" ja vapauslaulu. Minä en osaa laulaa, niin minun ei tarvitse aina noita samoja lauluja laulaa. Miksikähän meillä lapsillakin on niin suuri ero. Rikasten lasten ei tarvitse tehdä työtä ja niillä on hoitajat ja palvelijat jos miakkalaiset ja meidän köyhien lasten täytyy tehdä työtä niin pienestä kuin me kävelemään pystymme, enkä minä ainakaan usko, että meidän köyhien lasten äidit eivät tahtois hoitaa meitä lapsiaan yhtä hyvin kuin rikkaatkin hoitavat, vaan heillä ei ole mahdollisuutta. Minunkin äidilläni on niin paljon työtä, että hän aina saa vain tehdä työtä aamusta iltaan. Hänellä ei koskaan ole päivällä aikaa levähtää ja siksi minäkin nouseen aamulla aikaisen ylös, että ehdin leikata räätikät, joita annetaan lehmille. Sitten me lypsämme lehmät. Sitten minun onkin jo kiireesti juostava kouluum. Illalla taas täytyy kantaa puita, lypsää lehmii ja pestä astioita äidille avuksi. Tällä lapset, jotka asutte kaupungissa, ei taida olla varsin niin paljon työtä kuin meillä maanviljelijän lapsilla, mutta onhan se sentään hauskempi olla maalla kuin kaupungissa. Täällä on raitis ja puhdas ilma ja saa uida kesällä ja käydä marjassa ja talvella joskus pyhäisin luistella ja laskella mäkeä. Nyt kun on kaikki elintarpeet niin kalliita, niin kaupungissa olisi vaikea tulla toila-joimeen meidän. Meidän perheessä on 8 henkeä. Toveruudella.

Renhard Niemonen.

FORT BRAGG, CAL.

Tällä on ollut kauniit ilmat niin kuin kesällä, vaikka onkin talvi. Seläistahan se on täällä Californassa, jossa minulta leikattiin tonselit. Leikkaus meni hyvin ja minun ei tarvinnut olla sairaalassa kuin yhden vuorokauden. Tämä maksoi lääkkeiden y. m. kanssa \$41.00.

Tällä pidettiin illama minun hyväkseni 27 p. tammik. osaston ompeluseuran toimista, josta tulot olivat \$45.80. Lausun kaikille avustajille ja erittäinkin ompeluseuran naisille vilpittömän toverilliset kiitokset.

Tammik. 23 p. loppuun enoni M. E. Hellman, kun lautoja putosi hänen päällensä, ollessaan hevostiehenä täkäläisellä lautajaardilla. Hän on jo taas melkein terve, sillä vammat eivät olleet vaarallisia.

Toverillinen tervehdys kaikille, Vilho H. Jylhä.

TOINI TUULENSUU.

(Jatkoo 7:iltä sivulta.)

Toisinaan veti hänet se surulliseksi, kun ei vielä kaikki ollut lähimainkaan valmiista.

"Mutta syksyllä, syksyllä sitten — syksyllä sinne käyn ja omani pois otan!"

Välillä Vilhoa niin painosti. Kummalle oikein tuntui, kun ajatukset vain lensivät Tuulensuuhun, miten veti levottomaksi...

Harvoin sieltä Toini kirjoittaa, niin lempeästi ja sievästi kyllä, mutta ei mitään vastaanusta niihin kysymyksiin, joita hän niin kiitkeästi halusi tietää...

Mutta hänhan on sellainen vi-

sainen oksa! Kyllä se tyttö vielä taipuu, ajatteli Vilho.

— Kerran eräänä aamuna Vilhoa entistä enempi ajatteli ajattelemaan Toinia ja Tuulensuuta. Hän oli yöllä, aamupuolella, nähnyt niin omituisia unta. Oli yöllä ensin herännyt, mutta sitten nukkui hän uudelleen. Puolihorroksissa ollessaan joutui häu unissaan Tuulensuuhun. — Siellä oli kaikki niin muuttunut. Mökki ei edes enää ollut entisellä paikallaan. — Se oli ränsäntynyt ja rappaunut, ikkunat säretty melkein säpäleiksi, ovet ammoltaan auki. Tupa oli kylmänä.

Hän riensi hädissänsä Toinin pienen kamariin tuvan perällä.

Toini tuli ovelta vastaan kalpeana, melkein selkä kumrassa.

— Hän kauhistui...

Ennenkuin Vilho ehti mitään kysyä, sanoi Toini kalpein huulin:

"Näin täällä on käynyt. Kotini on hävitetty, ryöstetty... Tuskin löydät kaivosta enää puhdasta vettä juodaksesi."

Vilho heräsi, mutta vielä valvella ollessa ei uni tahtonut poistua hänen mielestään.

Se vain jäi mieltä ja häiritä hänen rauhaansa.

Mitä mahtoi se merkitä? Ettei vaan Toinin äiti olisi siellä kuolemansairaana...

Se ei, tosin Vilhoa niinkään pahoittanut.

Onhan muori jo vanha, sairainen ihminen.

Tuleehan se hänenkin vuoronsa poistua. Onhan hänellä, vanhus-paralla jo tarpeeksi ikäkin.

Jos muori kuoleekin, niin sitä vapaampi on Toini lähtemään pois Tuulensuusta.

Helpompi vain hänelle saada asiansa toivottuun päämäärään.

Vaan nuo mietteet eivät antaneet Vilholle rauhaa, uni kiusasi häntä sittenkin... (Jatk.)

Sosialistisia

IVA-POSTI-KORTTEJA

Tilatkaa heti meiltä, niin saatte ihan postivapaasti 25 sentillä tusinan, osote:

TOVERI

Box 99, Astoria, Ore.